

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία καταγόταν από την Αίγυπτο και έζησε τον 6ον αιώνα, την εποχή του αυτοκράτορα Ιουστινιανού. Στα νεανικά της χρόνια ζούσε μέσα στην ακολασία και παρέσυρε πολλούς ανθρώπους στην ηθική καταστροφή.

Όταν ήταν 12 χρονών ξέφυγε από την προσοχή των γονιών της και πήγε στην Αλεξάνδρεια, όπου επί 17 χρόνια ζούσε άσπυτη ζωή. Μετά, από περιέργεια πήγε, με πολλούς άλλους προσκυνητές, στα Ιεροσόλυμα, για να παρεβρεθεί στην ύψωση του Τιμίου Σταυρού.

Όταν θέλησε να μπει στο ναό της Ανάστασης, τη μέρα που υψωνόταν ο Τιμιος Σταυρός, ένοιωσε 3 έως 4 φορές κάποια αόρατη δύναμη μέσα της, που την εμπόδιζε να μπει, ενώ το πλήθος έμπαινε ανεμπόδιστα.

Αφού πληγώθηκε η καρδιά της απ' αυτό, αποφάσισε ν' αλλάξει ζωή και να εξιλεώσει το Θεό με τη μετάνοια. Έτσι βάζοντας σαν εγγυήτριά της την Παναγία, υποσχέθηκε ότι εάν αφήσει να μπει και να δει τον Σταυρό του Κυρίου, θα ήταν συνετή και φρόνιμη στο μέλλον και δεν θα μόλυνε πια το σώμα της με πονηρές επιθυμίες και ηδονές.

Όταν γύρισε μετά στην εκκλησία, αυτή τη φορά μπόρεσε να μπει χωρίς καμιά δυσκολία. Τότε προσκύνησε το Τιμιο ξύλο και χωρίς να λησμονήσει την υπόσχεση που έδωσε, αναχώρησε την ίδια μέρα από τα Ιεροσόλυμα κι' αφού πέρασε τον Ιορδάνη μπήκε στα ενδότερα μέρη της ερήμου, όπου έζησε επί 47 χρόνια μια ζωή πολύ σκληρή και ασυνήθιστη, χωρίς να δει άνθρωπο, αλλά, έχοντας μοναδικό της θεατή τον Θεό, προσευχόταν μόνη σ' Αυτόν.

Τόσο δε αγωνίστηκε, ώστε πέρασε την ανθρώπινη φύση και απόκτησε ζωή πάνω στη γη αγγελική και υπεράνθρωπη. Τόσο δε υψώθηκε δια μέσου της απάθειας, ώστε περπατούσε

πάνω στα νερά του ποταμού, χωρίς να βυθίζεται. Όταν δε προσευχόταν, σηκωνόταν από τη γη ψηλά και στεκόταν μετέωρη στον αέρα.

Περί το τέλος της ζωής της έτυχε να συναντήσει κάποιον ερημίτη, που λεγόταν Ζωσιμάς, που αφού του διηγήθηκε όλη της τη ζωή, τον παρακάλεσε να της φέρει τα άχραντα Μυστήρια για να κοινωνήσει. Εκείνος το έκανε την επομένη χρονιά, την Μεγάλη Πέμπτη.

Αλλά τον άλλο χρόνο, ξαναγυρνώντας ο Ζωσιμάς την βρήκε νεκρή, ξαπλωμένη στη γη και κοντά της ένα σημείωμα, που έγραφε: «Αββά Ζωσιμά, Θάψον ώδε το σώμα της Αθλίας Μαρίας. Απέθανον την αυτήν ημέραν, καθ' ην εκοινωνήσα των αχράντων Μυστηρίων. Εύχου υπέρ εμού».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια από τις πιο εξαιρετες γυναικείες ασκητικές μορφές είναι και της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας. Κάθε χριστιανός που θα διαβάσει τη ζωή της θα αντλήσει πολύ ωφέλιμα διδάγματα.

Επί 17 χρόνια ζούσε άσωτα μέσα στην ακολασία και την αμαρτία. Από μικρή παρασύρθηκε από το κακό της αμαρτίας και παρέσυρε κι' άλλους σ' αυτή.

Στα Ιεροσόλυμα με Θεϊκήν επέμβαση αλλάζει σκέψεις και παίρνει νέες αποφάσεις που τις

εκτελεί. Αποβάλλει τον παλαιόν άνθρωπο και φορά τον καινούργιο. Η αμαρτία της δημιούργησε πολλά ψυχικά τραύματα κι' έτσι έφυγε στην έρημο για να κλείσει και να αποβάλλει τις κακίες των πράξεων και να εξαφανίσει το ρύπο που της προκάλεσε η ακολασία. Μετανόησε, έκλαψε, πόνεσε, νήστεψε και προσευχήθηκε. Μεγάλοι οι αγώνες της κα σκληρή η πάλη εναντίον των παθών της. Πολλές οι δυσκολίες, οι ταλαιπωρίες της μέσα στην έρημο, μα τις αντιμετώπισε όλες με ηρωισμό. Τους πολλούς πειρασμούς τους εξουδετέρωσε με αυτοθυσία. Και ο Κύριος άκουσε τους στεναγμούς και τα δάκρυά της, και δέχτηκε τη μετάνοιά της κι έγινε η οσία Μαρία που πρεσβεύει για τη δική μας σωτηρία.

Κι' εσύ, χριστιανέ μου, πρέπει να γνωρίζεις ότι το φάρμακο της αμαρτίας είναι η μετάνοια, που είναι και το ποιο φοβερό όπλο εναντίον του διαβόλου, που στη παραγμένη εποχή μας στήνει τις παγίδες του και φωλιάζει παντού. Όταν λοιπόν αμαρτήσεις, όπως λέει ο Δαβίδ, «λέγε τας αμαρτίας σου πρώτος διά να δικαιωθής». Και να είσαι βέβαιος ότι με το φάρμακο της μετάνοιας θα χυθεί άφθονα στη ψυχή σου η φιλανθρωπία του Θεού.

ΟΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ο ΑΒΒΑΣ ΖΩΣΙΜΑΣ

Στα μέρη της Παλαιστίνης ήταν κάποιος ιερομόναχος , που λεγόταν Ζωσιμάς, που από μικρός ανατράφηκε σύμφωνα προς τα μοναχικά έθιμα και ζούσε πολύ ενάρετη ζωή. (Ας μη νομίσει κανένας ότι πρόκειται για το Ζωσιμά εκείνο, που χαρακτηρίστηκε ετερόδοξος, γιατί είναι άλλος αυτός, και υπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ των δύο, παρ' όλο που έχουν και οι δυο το ίδιο όνομα).

Αυτός λοιπόν ο Ζωσιμάς, ο ορθόδοξος, αρχικά εμόνασε σε κάποιο μοναστήρι της Παλαιστίνης, όπου εφαρμόζοντας κάθε είδος άσκησης πέτυχε ν' αποκτήσει εγκράτεια σ' όλα. Από τη μια φύλασσε κάθε κανόνα που του παρέδιναν οι πνευματικοί προπονητές του στην αυτού του είδους παλαιστρα, από την άλλη ο ίδιος επενόησε πολλά από τη δική του πείρα στη προσπάθειά του να υποτάξει τη σάρκα στο πνεύμα. Πράγματι, δεν απότυχε σ' αυτό το σκοπό που έβαλε, η δε φήμη του έγινε παντού γνωστή, ώστε πολλοί μοναχοί, τόσο από κοντινά, όσο και από μακρινά μοναστήρια πήγαιναν κοντά του και άκουαν τη διδασκαλία του.

Ανάμεσα στις ασχολίες του σπουδαία θέση είχαν η μελέτη και η ψαλμωδία, που ασχολείτο συνέχεια και όταν καθότανε και όταν έτρωγε και όταν έκαμνε εργόχειρο. Λέγουν μάλιστα ότι και συχνά ο Γέροντας αξιωνόταν να βλέπει το Θεό και αυτό να μην φανεί παράξενο, γιατί, «μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται».

Αυτός, λοιπόν, ο Ζωσιμάς, έκανε στο μοναστήρι εκείνο πενήντα τρία χρόνια. Έπειτα δε ενοχλήθηκε από μερικούς λογισμούς, ότι δήθεν ήταν σ' όλα τέλειος, χωρίς να έχει ανάγκη τη διδασκαλία άλλου ανθρώπου. Κάποτε του ερχόταν και ο εξής λογισμός: «Άραγε υπάρχει στη γη μοναχός, που μπορεί να με ωφελήσει η να με υπερβάλλει στην αρετή;» Ενώ ο γέροντας σκεφτόταν αυτά, άγγελος Κυρίου φάνηκε σ' αυτόν και του λέει: «Ω Ζωσιμά, αγωνίσθηκες ανθρώπινα καλά και εξετέλεσες με επιτυχία τον ασκητικόν αγώνα. Αλλά κανένας άνθρωπος είναι τέλειος, ο δε τωρινός αγώνας είναι μεγαλύτερος από τον προηγούμενο. Να ξέρεις όμως, ότι υπάρχουν κι' άλλοι δρόμοι σωτηρίας και για να πληροφορηθείς γι' αυτούς βγες από τη γη σου και από τους συγγενείς σου, καθώς ακριβώς ο Αβραάμ, ο πρώτος από τους Πατριάρχες, και πήγαινε σ' εκείνο το μοναστήρι που βρίσκεται κοντά στον Ιορδάνη ποταμό».

Αμέσως, λοιπόν, ο Γέροντας ακολουθώντας τις πιο πάνω οδηγίες βγήκε από το μοναστήρι του και οδηγήθηκε από τον άγγελο σ' εκείνο το μοναστήρι του Ιορδάνη, που τον διέταξε ο Θεός να έλθει. Αφού δε κτύπησε την πόρτα του μοναστηριού, συνάντησε πρώτα το μοναχό, που φύλαγε την εξώπορτα κι' αυτός τον παρουσίασε στον ηγούμενό του. Εκείνος δε, όταν είδε το σχήμα του και το ευλαβικό του ήθος, τον ρώτησε, αφού έβαλε τη συνηθισμένη στους μοναχούς μετάνοια κι' έλαβε ευχή: «Από πού είσαι αδελφέ και εξ αιτίας ποιου από τους

ταπεινούς γέροντες ήλθες εδώ;» Ο δε Ζωσιμάς αποκρίθηκε: «Όσο με αφορά το «από πού» δεν είναι ανάγκη να σας αναφέρω. Ήλθα δε, πάτερ, χάριν ωφελείας, γιατί έχω ακούσει για σας πολύ σπουδαία και αξιέπαινα πράγματα». Απάντησε δε ο ηγούμενος: «Ο Θεός, αδελφέ, ο μόνος που θεραπεύει την ανθρώπινη αρρώστεια, Αυτός και σένα και μας θα διδάξει τα Θεία θελήματα, διότι άνθρωπος δεν μπορεί να ωφελήσει άλλον άνθρωπο. Επειδή όμως, όπως ανέφερες η αγάπη του Θεού σ' εκίνησε να επισκεφθείς εμάς τους ταπεινούς Γέροντες, μείνε μαζί μας και όλους θα μας θρέψει με τη χάρη του Πνεύματος ο καλός Ποιμένας, που έδωσε την ψυχή του σαν λύτρο για μας». «Όταν είπε αυτά ο ηγούμενος, ο Ζωσιμάς έβαλε και πάλι μετάνοια και ζήτησε ευχή. Ύστερα αποσύρθηκε και από τότε παρέμεινε σ' εκείνο το μοναστήρι. Συνάντησε δε εκεί Γέροντες λαμπρούς στη θεωρία και τη πράξη, λέοντες ως προς το πνεύμα και δουλεύοντες στον Κύριο. Διότι η ψαλμωδία ήταν ακατάπαυστη και το εργόχειρο πάντα στα χέρια τους, χωρίς να ενδιαφέρονται για τις φροντίδες της ζωής. Ένα δε μονάχα τους απασχολούσε όλους, πως καθένας απ' αυτούς, θα νέκρωνε το σώμα του στον κόσμο. Σαν τροφή είχαν τα θεόπνευστα λόγια, έτρεφαν όμως και το σώμα τους, αλλά μόνο με τα απαραίτητα, δηλ. το ψωμί και το νερό.

Ύστερα από αρκετές μέρες έφτασε ο καιρός που οι χριστιανοί έκαναν τις ιερές νηστείες, για να καθαριστούν, προκειμένου να προσκυνήσουν το Θείο Πάθος και την Ανάσταση του Χριστού. Η πύλη του μοναστηριού δεν άνοιξε ποτέ, αλλά ήταν πάντα κλειστή, ώστε οι μοναχοί να κάνουν ανενόχλητοι την άσκησή τους. Άνοιγε μόνο, αν κάποιος μοναχός έβγαινε λόγω ανάγκης, γιατί ο τόπος ήταν έρημος και στους περισσότερους από τα γειτονικά μοναστήρια ήταν όχι μόνο αδιαπέρατος, αλλά και άγνωστος. Φυλασσόταν δε στο μοναστήρι τέτοιος κανόνας, για τον οποίο, όπως φαίνεται, και το Ζωσιμά ο Θεός οδήγησε σ' εκείνο το μοναστήρι. Ποιος ήταν ο κανόνας και πως φυλασσόταν, θα αναφερθεί πιο κάτω.

Τη πρώτη μέρα της Μ.Τεσσαρακοστής, κατά τη συνήθεια που υπήρχε γινόταν η Θεία λειτουργία και καθένας κοινωνούσε των αγράντων και ζωοποιών μυστηρίων και ύστερα έπαιρνε λίγη τροφή. Έτσι μαζευόντουσαν όλοι στο ευκτήριο, όπου, αφού λεγόταν μακρά ευχή και γινόταν γονυκλισία, οι Γέροντες ασπάζονταν ο ένας τον άλλο και αφού αγκάλιαζαν τον ηγούμενο, βάλλοντας καθένας μετάνοια ζητούσε να πάρει ευχή απ' αυτόν, για να την έχει βοηθό στο προκείμενο αγώνα.

Όταν αυτά γινόντουσαν κατ' αυτό τον τρόπο, η πόρτα του μοναστηριού άνοιγε και ψάλλοντας το «Κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι» καθώς και το υπόλοιπο μέρος του ψαλμού, έβγαιναν όλοι, αφήνοντας ένα η δύο φύλακες στο μοναστήρι, όχι για να φυλάσσουν τα πράγματα που βρισκόντουσαν σ' αυτό (γιατί δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσαν να πάρουν οι κλέφτες), αλλά για να μη μένει το ευκτήριο αλειτούργητο.

Καθένας δε εφοδιαζόταν, όπως μπορούσε και ήθελε: άλλος μεν έπαιρνε ψωμί, άλλος σύκα ξηρά, άλλος φοινίκια, άλλος βρεγμένα όσπρια, άλλος δε τίποτε άλλο εκτός από το σώμα του και το ράσο που φορούσε. Υπήρχε δε κανόνας απαράβατος σ' αυτούς να μην ξέρει ο ένας πως έκανε εγκράτεια η πως περνούσε ο άλλος, γιατί όταν περνούσαν τον Ιορδάνη, αμέσως καθένας εχώριζε από τους άλλους και κανένας δεν πήγαινε να συναντήσει τον άλλο, αλλά και αν κάποτε ένας απ' αυτούς έβλεπε από μακριά άλλον να έρχεται σ' αυτόν, αμέσως λοξοδρομούσε και πήγαινε σ' άλλο μέρος. Ζούσε δε με τον εαυτό του, ψάλλοντας παντοτινά και δοξάζοντας το Θεό.

Έτσι λοιπόν αφού περνούσαν όλες τις ημέρες της ιερής νηστείας, γυρνούσαν πίσω στο μοναστήρι τη Κυριακή των Βαΐων, φέροντας καθένας μαζί του το καρπό των δικών του κόπων και ξέροντας πως εργάστηκε. Κανένας δε δεν ρωτούσε τον άλλον πως πέρασε. Αυτός λοιπόν ήταν ο κανόνας του Μοναστηριού, που γινόταν με επιτυχία, γιατί καθένας πηγαίνοντας στην έρημο προς τον αθλοθέτη Θεό αγωνιζόταν μόνος του, όχι για ν' αρέσει στους ανθρώπους και να κάνει εγκράτεια επιδεικτικά. Γιατί αυτά που γίνονται με σκοπό ν' αρέσουν στους ανθρώπους, όχι μόνο σε τίποτε δεν ωφελούν εκείνο που τα κάνει, αλλά προξενούν και ζημιά σ' αυτόν.

Τότε και ο Ζωσιμάς, σύμφωνα με τη συνήθεια του κανόνα πέρασε τον Ιορδάνη, μεταφέροντας λίγα μόνο εφόδια για τις ανάγκες του σώματός του και το ράσο που φορούσε. Ενώ δε περνούσε την έρημο εκτελούσε το κανόνα και όπου νυκτωνόταν κοιμόταν κάτω στη γη.

Νωρίς δε το πρωί συνέχιζε το περπάτημα πάντοτε με σταθερό ρυθμό. Ήθελε δε, καθώς έλεγε, να προχωρήσει στο εσωτερικό της ερήμου, με την ελπίδα ότι εκεί θα μπορούσε να βρει κάποιο Πατέρα για ν' ακούσει το λόγο του Θεού. Μάλιστα δε περπατούσε με τόση προσπάθεια, σαν να προχωρούσε σε κάποιο σπουδαίο και γνωστό κατάλυμα. Αφού, λοιπόν, περπάτησε επί είκοσι μέρες, όταν ήταν έκτη ώρα, σταμάτησε για λίγο την οδοιπορία κι' αφού στράφηκε προς την ανατολή, έκανε τη συνηθισμένη προσευχή του. Γιατί συνήθιζε, σ' ορισμένες ώρες της μέρας, να διακόπτει τη πορεία και να ξεκουράζεται λίγο από τον κόσμο, στεκόμενος δε έψαλλε και προσευχόταν γονατιστός.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΖΩΣΙΜΑ

Ενώ δε έψαλλε και έβλεπε τον ουρανό συνέχεια, είδε στα δεξιά του μέρους που καθόταν, μια ανθρώπινη σκιά. Στην αρχή ταραχτηκε, υποπτευόμενος ότι βλέπει φάντασμα δαίμονα και φοβήθηκε . Αφού δε έκανε το σημείο του σταυρού κι' έδιωξε το φόβο, διάκρινε φανερά κάποιον γύρω στο μεσημέρι να περπατά. Είχε μαύρο σώμα από τον καύσωνα και είχε στο κεφάλι άσπρες τρίχες, σαν το βαμβάκι, ήσαν όμως λίγες και έφταναν μέχρι τον τράχηλό του. Όταν τον είδε ο Ζωσιμάς χάρηκε και άρχισε να τρέχει προς το μέρος του. Η χαρά του ήταν ανέκφραστη, γιατί σ' όλο εκείνο το χρονικό διάστημα, δεν είδε κανένα άνθρωπο, ούτε ζώο η πτηνό η φάντασμα ακόμα. Ζητούσε λοιπόν να μάθει ποιος ήταν ελπίζοντας ότι θα γινόταν αιτία για να γνωρίσει σπουδαία πράγματα.

Όταν δε εκείνος είδε το Ζωσιμά να έρχεται από μακριά , άρχισε να τρέχει προς το εσωτερικό της ερήμου. Ο δε Ζωσιμάς ξεχνώντας την προχωρημένη ηλικία του και δίχως να λογαριάσει τη κούραση από το περπάτημα, έτρεξε αμέσως για να συναντήσει εκείνον που έφευγε. Αυτός μεν καταδίωκε, εκείνος δε έφευγε.

Επειδή ο Ζωσιμάς έτρεχε πιο γρήγορα, σιγά - σιγά πλησίαζε εκείνον που έφευγε. Όταν δε πλησίασε σε σημείο που μπορούσε να ακουστεί η φωνή του, άρχισε ο Ζωσιμάς να φωνάζει κλαίοντας: «Γιατί με αποφεύγεις, τον αμαρτωλό Γέροντα, ω δούλε του Θεού; Μείνε μαζί μου, όποιος και νάσαι, για την αγάπη του Θεού, για τον Οποίο ήλθες και κατοίκησες σ' αυτή την έρημο, στάσου κι' ευλόγησέ με».

Ενώ ο Ζωσιμάς έλεγε αυτά με δάκρυα στα μάτια, έφτασαν και οι δυο τρέχοντας σε κάποιο τόπο, όπου σχηματιζόταν ένας χειμάρρος ξηρός. Όταν λοιπόν έφτασαν εκεί, εκείνος που έφευγε κατέβηκε και πάλιν ανέβηκε στο άλλο μέρος, ο δε Ζωσιμάς κουρασμένος και μη μπορώντας άλλο να τρέχει, στάθηκε στο άλλο μέρος του χειμάρρου και έκλαψε τόσο πολύ, ώστε τα κλάματά του ακούονταν καθαρά. Τότε εκείνος που έφευγε, άνοιξε το στόμα του και

είπε: «Αββά Ζωσιμά, συγχώρησέ με για τον Κύριο Ιησού Χριστό. Δεν μπορώ να γυρίσω και να σε δω στο πρόσωπο, γιατί είμαι γυναίκα, γυμνή. Αλλά αν θέλεις να δώσεις ευχή σε αμαρτωλή γυναίκα, ρίξε το ράσο που φοράς για να σκεπάσω το σώμα μου και να στραφώ προς εσένα για να πάρω τις ευχές σου». Τότε ο Ζωσιμάς απόρησε γιατί τον φώναζε με τ' όνομά του και σοφός καθώς ήταν αντελήφθηκε ότι ο άγνωστος δεν μπορούσε να τον φωνάζει με τα' όνομά του, εκτός αν είχε υπερφυσικό χάρισμα.

Εβγαλε το ράσο του και της το έριξε από πίσω κι εκείνη αφού το πήρε και σκέπασε το σώμα της, στράφηκε προς τον Ζωσιμά και του είπε: «Τι ήθελες να δεις μια αμαρτωλή γυναίκα; Τι ζητάς να μάθεις από μένα και δεν βαρέθηκες να κάνεις τόσο μεγάλο κόπο;» Ο δε Γέροντας αφού γονάτισε στη γη, ζήτησε να πάρει ευλογία, σύμφωνα με τη συνήθεια. Επειδή κι' αυτή έβαλε μετάνοια, ήταν και οι δυο στη γη και περίμενε ο ένας τον άλλο να δώσει ευλογία. Αλλά τίποτα από κανένα δε λεγόταν, εκτός από το: «ευλόγησον». Αφού πέρασε αρκετή ώρα, είπε η γυναίκα προς το Ζωσιμά: «Αββά Ζωσιμά σε σένα αρμόζει να ευλογήσεις και να ευχηθείς, γιατί έχεις τιμηθεί με το αξίωμα του ιερέα και από πολλά χρόνια στέκεσαι μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο». Αυτά προκάλεσαν πολύ φόβο στο Ζωσιμά και ο Γέροντας αφού λούστηκε με ιδρώτα στέναξε και είπε με φωνή που διακοπτόταν: «Ω πνευματική Μητέρα, και από το ήθος σου φαίνεται ότι εσύ κατά το μεγαλύτερο μέρος έχεις νεκρωθεί για τον κόσμο, είναι δε φανερό, ότι σου δόθηκε μεγαλύτερο χάρισμα από μένα, αφού μου μίλησες με τα' όνομά μου, και είπες ότι είμαι ιερέας, χωρίς να με γνωρίζεις. Επειδή λοιπόν η χάρη δεν εξαρτάται από τα αξιώματα, αλλά από τη ψυχική υπόσταση, εσύ πρέπει να μ' ευλογήσεις για τον Κύριο και να δώσεις σε μένα ευχή, που έχω ανάγκη από τη δική σου τελειότητα».

Αφού υποχώρησε η γυναίκα στην ένσταση του Γέροντα και υπάκουσε, είπε: «Ευλογητός ο Θεός, ο Οποίος φροντίζει για τη σωτηρία των ανθρωπίνων ψυχών». Όταν δε ο Ζωσιμάς είπε το «Αμήν», σηκώθηκαν και οι δυο από την γονυκλισία και είπε τότε η γυναίκα προς το Γέροντα: «Για χάρη ποιου θέλησες να δεις γυναίκα στερημένη από κάθε αρετή; Αλλά, επειδή ακριβώς η χάρη του Αγίου Πνεύματος σε καθοδήγησε να μου προσφέρεις, ανάλογα με τη περίπτωση, κάποια εξυπηρέτηση, πες μου, πως ζουν οι χριστιανοί; Πως ζουν οι βασιλιάδες; Πως είναι η Εκκλησία;»

Ο δε Ζωσιμάς είπε σ' αυτή: «Μ' ένα λόγο, Μητέρα Οσία, με τις δικές σου ο Χριστός χάρισε σ' όλους ειρήνη. Δέξου όμως παράκληση ανάξιου Γέροντα και ευχήσου για τον κόσμο όλο και για με τον αμαρτωλό, ώστε αυτό το χρονικό διάστημα, που περνώ στην έρημο, να μην αποβεί άκαρπο». Εκείνη δε του απάντησε: «Αββά Ζωσιμά, συ πρέπει να κάνεις δέηση για με, και για όλους γιατί σε σένα έπεσε ο κλήρος γι' αυτό. Αλλά επειδή με προστάζεις, θα το κάνω με προθυμία»

ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Αφού είπε αυτά η γυναίκα, στράφηκε προς την ανατολή και αφού σήκωσε τα μάτια της προς τον ουρανό, άρχισε να προσεύχεται, ψιθυρίζοντας, αλλά δεν ακουόταν καμιά φωνή. Γι' αυτό ο Ζωσιμάς δεν άκουε τίποτε, στεκόταν δε, όπως έλεγε, γεμάτος με πολύ φόβο και βλέποντας προς τα κάτω, χωρίς να λέει τίποτα. Επειδή δε εκείνη καθυστέρησε αρκετά στην προσευχή, αυτός, αφού σηκώθηκε λίγο από τη γονυκλισία, είδε ότι εκείνη είχε ανυψωθεί έναν πήχυ πάνω από τη γη και προσευχόταν, αιωρούμενη στον αέρα.

Όταν είδε αυτό ο Ζωσιμάς φοβήθηκε περισσότερο και έπεσε στο έδαφος και από τη πολλή αγωνία του περιλούστηκε από ιδρώτα. Σε κανένα δεν τολμούσε να πει τίποτα, μόνο δε στον εαυτό του έλεγε συνεχώς το «Κύριε ελέησον». Βρισκόμενος δε ξαπλωμένος στη γη ο Γέροντας σκανδαλιζόταν σκεπτόμενος: «Μήπως είναι πνεύμα και υποκρίνεται ότι προσεύχεται;» Αφού δε η γυναίκα ήλθε κοντά του, τον σήκωσε λέγοντάς του: «Γιατί, Αββά, σε τaráσσουν οι λογισμοί; Μήπως σκανδαλιστηκες εξ αιτίας μου, ότι τάχα είμαι πνεύμα και υποκρίνομαι ότι προσεύχομαι; Μάθε άνθρωπε, ότι είμαι αμαρτωλή γυναίκα, αλλ' είμαι οχυρωμένη με το άγιο βάπτισμα και δεν είμαι πνεύμα, αλλά γη και στάκτη». Και αφού είπε αυτά, σφράγισε με το σημείο του σταυρού το μέτωπο, τα μάτια, τα χείλη, και το στήθος λέγοντας: «Ο Θεός, Αββά Ζωσιμά, ας μας ελευθερώσει από το πονηρό και τις παγίδες του».

Ο ΖΩΣΙΜΑΣ ΖΗΤΑ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ

Όταν άκουσε και είδε όλ' αυτά ο Ζωσιμάς, έπεσε στο έδαφος και αφού άγγιξε τα πόδια της, είπε δακρύζοντας: «Σε ορκίζω στο όνομα του Χριστού, του Θεού μας, ο Οποίος γεννήθηκε από την Παρθένα, να μην κρύψεις από τον δούλο σου ποια είσαι, από πού, τότε και με ποιο τρόπο ήλθες εδώ στην έρημο και κατοίκησες. Μη μου κρύψεις τίποτα που σε αφορά, αλλά διηγήσου μου τα όλα, για να φανερωθούν τα μεγαλεία του Θεού. Γιατί σοφία κρυμμένη και θησαυρός που δεν φαίνεται δε ωφελούν σε τίποτε, όπως είναι γραμμένο στην Αγία Γραφή. Πες μου τα λοιπόν, όλα για χάρη του Κυρίου μας, γιατί δεν πρόκειται να τα πεις για να καυχηθείς ή να επιδειχτείς, αλλά για να με πληροφορήσεις τον αμαρτωλό και ανάξιο, πιστεύοντας ότι ο Θεός, για τον οποίο ζεις, γι' αυτό το λόγο με οδήγησε σ' αυτή την έρημο, για να μου φανερώσεις δηλαδή όσα σχετίζονται με σένα. Επομένως δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να φέρουμε αντίσταση στα σχέδια του Θεού, διότι αν δεν ήταν θέλημα Θεού να σε γνωρίσω και να μάθω πως αγωνίσθηκες, τότε δεν θα άφηνε να σε δει κανείς, ούτε και θα βοηθούσε να κάνω τόσο δρόμο, εγώ που δεν κατόρθωσα να βγω από το κελλί μου».

Η ΟΣΙΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ

Αφού είπε όλ' αυτά και άλλα ο Αββάς Ζωσιμάς, τον πλησίασε η γυναίκα και αφού τον σήκωσε απ' ην γη του είπε: «Ντρέπομαι, Αββά μου, να σου διηγηθώ τα έργα μου, γιατί είναι γεμάτα ντροπή, αλλά επειδή είδες γυμνό το σώμα μου, για να γνωρίσεις καλά όσο αμαρτωλή είναι η ψυχή μου. Είναι λάθος που νόμισες ότι δεν ήλθα να σου διηγηθώ τα όσα με αφορούν, τάχα για να μη καυχηθώ, και τι να καυχηθώ που έγινα όργανο του διαβόλου; Γνωρίζω όμως ότι, όταν αρχίσω την διήγησή μου, θα αναγκαστείς να φύγεις από κοντά μου, όπως φεύγει ένας από το φίδι, μη θέλοντας να ακούσεις τις κακές μου πράξεις. Και όμως θα σου τα διηγηθώ, χωρίς να παραλείψω τίποτε, σε εξορκίζω όμως προηγουμένως να μην σταματήσεις να προσεύχεσαι ίσως βρω έλεος από το Θεό κατά την μέρα της Κρίσης».

Και ενώ τα δάκρυα του Γέροντα έτρεχαν από τα μάτια του χωρίς σταματημό, άρχισε η γυναίκα τη διήγησή της:

«Εγώ αδελφέ, έχω πατρίδα την Αίγυπτο. Ενώ ακόμα ζούσαν οι γονείς μου κι εγώ ήμουν δώδεκα χρονών, τους άφησα και πήγα στην Αλεξάνδρεια. Εκεί πολύ νωρίς παρασύρθηκα σε πράξεις αμαρτωλές και διάφθειρα την παρθενία μου, επειδή επιδόθηκα στο πάθος της πορνείας. Επί δεκαεφτά χρόνια, συγχώρησέ με, υπήρξα άσωτη δημόσια και έγινα πειρασμός για τους ανθρώπους. Αυτό δεν το έκανα, ειλικρινά σας λέω, όχι για να κερδίζω χρήματα, παρ' όλο που πολλοί μου έδιναν αλλ' εγώ δεν τα έπαιρνα, αλλά για να έρχονται πολλοί σε μένα και να ικανοποιούν το πάθος μου. Και μη νομίσεις ότι δεν δεχόμουν χρήματα γιατί ήμουν πλούσια. Αντίθετα, ζούσα από χειρωνακτική εργασία, έκλωθα ρόκα. Είχα δε ακόρεστην επιθυμία και ακατάσχετον έρωτα, εξ αιτίας των οποίων κυλιόμουν στο βόρβορο. Μάλιστα δε μου φαινόταν ότι αυτή είναι η ζωή, να εκτελώ τη βρισιά της φύσης». Έτσι λοιπόν ζούσα, οπότε ένα καλοκαίρι είδα πολύν κόσμον από τη Λιβύη και Αίγυπτο, που κατευθύνονταν προς τη θάλασσα και ρώτησα ένα απ' αυτούς για να πληροφορηθώ που πήγαιναν. Εκείνος μου απάντησε: «Πηγαίνουν στα Ιεροσόλυμα γιατί μετά από λίγες μέρες θα γιορταστεί η ύψωση του Τιμίου Σταυρού». Είπα τότε σ' αυτόν: «Άραγε δε με παίρνουν κι' εμένα μαζί τους, αν τους ακολουθήσω;» Εκείνος μου αποκρίθηκε: «Αν έχεις τα ναύλα και τα έξοδά σου, κανένας δε θα σ' εμποδίσει». Είπα τότε σ' αυτόν: «Πραγματικά, ούτε για ναύλα ούτε για άλλα έξοδα έχω χρήματα, και θα μπω σ' ένα πλοίο, προσφέροντας το σώμα μου

για αντάλλαγμα αυτών». Γιατί, ο σκοπός που ήθελα να πάω, (συγχωρέστε με Αββά μου) ήταν για να βρω πολλούς εραστές του πάθους μου. Σου τα είπα, Αββά Ζωσιμά, μη μ' αναγκάσεις να σου πω τη ντροπή των έργων μου, γιατί φρίττω, τα γνωρίζει ο Θεός, επειδή θα μολύνω και σένα και τον αέρα λέγοντας όλα τα έργα μου».

Ο ΖΩΣΙΜΑΣ ΤΗΝ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙ ΝΑ ΤΑ ΠΕΙ ΟΛΑ

Ο Ζωσιμάς βρέχοντας με δάκρυα το έδαφος της απάντησε: «Λέγε Μητέρα Οσία, και μη διακόψεις τη συνέχεια της ωφέλιμης αυτής διήγησης». Εκείνη δε πάλι, παίρνοντας το λόγο, πρόσθεσε τα εξής: «Εκείνος ο νέος, αφού άκουσε τα αισχρά λόγια μου, έφυγε γελώντας. Εγώ δε, αφού έρριψα τη ρόκα μου, που κρατούσα, κατά τύχη τότε, έτρεξα προς τη θάλασσα, που είδα να τρέχουν οι άλλοι. Εκεί διάκρινα δέκα η περισσότερους νέους, ωραίους και με σφριγηλό σώμα, που μου φάνηκαν ότι ικανοποιούσαν το σκοπό που επεδίωκα. Στεκόντουσαν δε, και περίμεναν κι' άλλους συνεπιβάτες, γιατί κι' άλλοι που πήγαν μπροστά, μπήκαν μέσα στα πλοία, τότε, εγώ, αφού πήδηξα με αναιδεια στο μέσο τους είπα: «Πάρτε και μένα όπου θα πάτε και σας πληροφορώ ότι δεν θα αποδειχτώ άχρηστη». Μετά, αφού είπα πιο αισχρά ακόμα λόγια, τους έκαμα όλους να γελούν. Εκείνοι δε, αφού αντελήφθηκαν τις αναιδείς διαθέσεις μου, με οδήγησαν στο πλοίο που ήταν έτοιμο, γιατί εν τω μεταξύ έφτασαν κι' εκείνοι, που περίμεναν».

« Όσα δε έγιναν ύστερα, πώς να σου τα διηγηθώ άνθρωπέ μου; Ποια γλώσσα μπορεί να εξιστορήσει η ποια αυτιά ν' ακούσουν, όσα συνέβηκαν μέσα στο πλοίο και κατά τη διάρκεια του ταξιδιού; Δεν υπάρχει είδος ασέλγειας, που να μην έγινε μάλιστα αναγκάζοντάς τους εγώ εκείνους τους άθλιους να την κάνουν».

«Και τώρα Αββά μου, εκπλήσσομαι, πως η θάλασσα ανέχθηκε τις ασέλγειές μου! Πως δεν άνοιξε η γη το στόμα της, για να με καταπιεί ζωντανή ο Άδης, που παγίδεψα τόσες πολλές ψυχές! Αλλά, καθώς φαίνεται ο Θεός ζητούσε τη μετάνοιά μου, γιατί δεν θέλει το θάνατο αμαρτωλού, αλλά περιμένει με μακροθυμία για να δεχτεί την επιστροφή του. Έτσι λοιπόν με τόση πολλή βία, φτάσαμε στα Ιεροσόλυμα. Όσες δε μέρες πριν τη γιορτή έμεινα στην πόλη, η ζωή μου υπήρξε η ίδια, μάλλον δε χειρότερη, γιατί δεν αρκέστηκα μόνο σ' αυτούς τους νέους που μαζί τους ασελγούσα στο πλοίο, αλλά και πολλούς πολίτες και ξένους μόλυνα».

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Όταν έφτασε η μέρα της Αγίας Ύψωσης του Σταυρού κι' επρόκειτο να τελεστεί η γιορτή, εγώ μεν, όπως και προηγουμένως, κυνηγώντας ψυχές νέων. Είδα δε ότι, πολύ πρωί τη μέρα εκείνη όλοι έτρεχαν στην εκκλησία, οπότε έτρεξα κι' εγώ να πάω μαζί μ' αυτούς. Ήλθα λοιπόν, μαζί τους στο προαύλιο της εκκλησίας και όταν ήλθε η ώρα της Θείας Ύψωσης,

προσπαθούσα να μπω, και μέχρι μεν της εξώπορτας, με πολύ κόπο κατόρθωσα να πλησιάσω η ταλαιπώρη. Όταν δε πάτησα το κατώφλι της πόρτας ενώ όλοι οι άλλοι έμπαιναν ανενόχλητα, εμένα κάποια Θεία δύναμη με εμπόδιζε, που δεν μου επέτρεπε να μπω».

«Επειδή δε νόμιζα ότι εξ αιτίας, της γυναικείας αδυναμίας μου συνέβηκε αυτό, αναμιγνυόμενα με τους άλλους και έσπρωχνα προς τα εμπρός, αλλά μάταια κοπίαζα. Γιατί, όταν πια το άθλιο μου πόδι πάτησε το κατώφλι της πόρτας, όλους τους άλλους δέχτηκε η εκκλησία, εμένα όμως τη δυστυχισμένη δεν δεχότανε: αλλά, όπως ακριβώς αν υπήρχε παρατεταγμένο στρατιωτικό απόσπασμα για ν' αποκλείσει την είσοδο, έτσι κάποια δύναμη με εμπόδιζε και πάλι όταν βρισκόμουν στο προαύλιο».

«Αυτό συνέβηκε τρεις και τέσσερις φορές και όταν πλέον κουράστηκα και δεν μπορούσα άλλο να σπρώχνω και να σπρώχνομαι, έφυγα απ' εκεί και πήγα και στάθηκα σε μια γωνιά της αυλής. Όταν δε συνήλθα, αντελήφθηκα την αιτία, που με εμπόδιζε να δω το ζωοποιό ξύλο. Γιατί άγγιζε τα μάτια της ψυχής μου ο σωτήριος λόγος, που μου υπέδειξε ότι ο βόρβορος των έργων μου ήταν η αιτία να κλείσει σε μένα η είσοδος της εκκλησίας».

«Άρχισα τότε να κλαίω, να οδύρομαι και να κτυπώ το στήθος μου, βγάζοντας στεναγμούς από τα βάθη της καρδιάς μου. Ενώ δε έκλαια, είδα πάνω από το τόπο που στεκόμουν, την εικόνα της Παναγίας Θεοτόκου, και είπα σ' αυτήν: «Παρθένα Δέσποινα, γνωρίζω ότι δεν είμαι άξια να βλέπω την αγία εικόνα Σένα της Αειπαρθένης, Σένα της Αγνής, Σένα της οποίας το σώμα και η ψυχή είναι καθαρή και αμόλυντη, εξ αιτίας των πολλών μου αμαρτιών, αλλά είναι δίκαιο να με μισείς και ν' αποστρέφεις την άσωτη. Επειδή όμως, καθώς άκουσα γι' αυτό το λόγο, ο Θεός που Τον γέννησες, έγινε άνθρωπος για να καλέσει σε μετάνοια τους αμαρτωλούς, βοήθα με, που είμαι μόνη και δεν έχω κανένα να μου συμπαρασταθεί. Διάταξε να επιτραπεί και σε με η είσοδος στην εκκλησία για να δω το άγιο Ξύλο, πάνω στο οποίο έδωσε το αίμα του ο Γιός σου για τη δική μου σωτηρία. Διάταξε, ν' ανοίξει και για με η πόρτα της Θείας προσκύνησης του Σταυρού και βάζω στο Γιό σου, σαν εγγυήτρια αξιόχρη, Σένα. Γιατί πλέον δεν πρόκειται να λερώσω το σώμα μου μ' οποιαδήποτε αισχρή πράξη, αλλά όταν δω το ξύλο του Σταυρού του Γιού σου, θ' αποστραφώ αμέσως το κόσμο και όλα τα κοσμικά και όταν βγω από την εκκλησία θα πάω όπου Εσύ, σαν εγγυήτρια της σωτηρίας μου, θα με οδηγήσεις».

«Όταν είπα αυτά, η πίστη μου θερμάνθηκε και πήρα θάρρος από την ευσπλαχνία της Θεοτόκου. Αφού δε έφυγα από το μέρος εκείνο, όπου προσευχήθηκα, ανεμίχθηκα μ' εκείνους που έμπαιναν στην εκκλησία και κανένας πια δεν υπήρχε που να με σπρώχνει. Πλησίασα την πόρτα, χωρίς κανένα εμπόδιο, οπότε με έπιασε φρίκη και έκσταση και όλο το

σώμα μου έτρεμε. Όταν δε έφτασα στη πόρτα που ως τότε ήταν κλεισμένη για μένα, κάθε δύναμη, που προηγουμένως εμπόδιζε την είσοδό μου, τότε εξαφανίστηκε. Έτσι μπήκα χωρίς κόπο, στα Άγια των Αγίων και αξιώθηκα να δω το ζωοποιό Σταυρό και τα μυστήρια του Θεού, ο Οποίος ήταν έτοιμος να δεχτεί την μετάνοιά μου. Αφού λοιπόν έπεσα κάτω και προσκύνησα το άγιο εκείνο έδαφος, βγήκα έξω κι' έτρεξα στην εγγυήτριά μου. Όταν έφτασα στον τόπο εκείνο που υπογράφηκε το χειρόγραφο της εγγύησης, γονάτισα μπροστά, στην εικόνα της Αειπάρθενης και της είπα αυτά τα λόγια:

Η ΟΣΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Εσύ μεν, ω φιλάγαθε Δέσποινα, μου έδειξες τη φιλανθρωπία Σου, Εσύ δεν επεριφρόνησες τη δέηση της ανάξιας δούλης σου. Είδα δόξα που δικαιολογημένα δεν βλέπουμε εμείς οι άσωτοι. Ας είναι δοξασμένος ο Θεός, ο οποίος δέχεται με τη μεσιτεία Σου τη μετάνοια των αμαρτωλών. Ήλθε λοιπόν η στιγμή να εκπληρώσω τη συμφωνία. Οδήγησέ με όπου θέλεις, γίνε δάσκαλος της σωτηρίας μου καθοδηγώντας με στο δρόμο της μετάνοιας».

«Τότε ακούστηκε μια φωνή από μακριά που φώναζε: «Εάν περάσεις τον Ιορδάνη θα βρεις καλή ανάπαυση».

Εγώ τότε άκουσα αυτή τη φωνή πίστεψα ότι σε μένα απευθυνόταν και με δάκρυα στα μάτια φώναξα: «Δέσποινα, Δέσποινα, μην με εγκαταλείπεις». Όταν δε φώναξα αυτά, βγήκα από την αυλή της εκκλησίας και άρχισα αμέσως να περπατώ».

«Ενώ δε έβγαινα με είδε κάποιος και μου έδωσε τρία νομίσματα, με τα οποία αγόρασα τρία ψωμιά. Αφού ζήτησα και πήρα πληροφορίες, βγήκα από την πύλη της πόλης, που έβγαζε στον Ιορδάνη ποταμό και άρχισα με κλάματα την οδοιπορία. Γύρω στη δύση του ήλιου έφτασα στο ναό του Ιωάννη του Βαπτιστή, που βρίσκεται κοντά στον Ιορδάνη και αφού προσκύνησα πρώτα, πήγα ύστερα στον ποταμό, όπου έβρεξα τα χέρια και το πρόσωπό μου, και ακολούθως μετάλαβα των αχράντων και ζωοποιών Μυστηρίων. Αφού δε άφαγα μισό ψωμί, ήπια νερό από τον Ιορδάνη και κοιμήθηκα στο έδαφος».

«Την άλλη μέρα βρήκα στο μικρό πλοίο, που με πέρασε στο απέναντι μέρος, όπου ζήτησα πάλι την οδηγό μου, για να με οδηγήσει όπου αυτή θα έκρινε ωφέλιμο. Έτσι ήλθα σ' αυτή την έρημο και από τότε μέχρι σήμερα παραμένω εδώ, προσδεχόμενη το Θεό, ο Οποίος διασώζει όλους εκείνους που επιστρέφουν σ' Αυτόν».

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ο δε Ζωσιμάς είπε προς αυτή: «Πόσα χρόνια έχεις, Μητέρα Οσία, που κατοικείς εδώ στην έρημο;» Αποκρίθηκε η γυναίκα: «Σαράντα επτά, όπως μου φαίνεται, από τότε που έφυγα από την Αγία Πόλη». Είπε δε ο Ζωσιμάς: «Και από πού βρίσκεις τροφή, ώ κυρία μου;» Είπε η γυναίκα: «Πέρασα τον Ιορδάνη ποταμό με δυόμισυ ψωμιά, που αφού ξηράνθηκαν έγιναν σαν πέτρες και μ' αυτά τράφηκα ορισμένα χρόνια». Της είπε δε αυτός: «Και έτσι πέρασες τόσα πολλά χρόνια χωρίς να σε ταραξει κανένας πειρασμός;» Αποκρίθηκε η γυναίκα: «Με ρώτησες Αββά Ζωσιμά, πράγμα για το οποίο φρίττω και να αναφέρω γιατί αν θυμηθώ τα όσα υπόφερα και τους πειρασμούς που με πρόσβαλλαν, φοβούμαι μήπως και πάλιν προσβληθώ απ' εκείνους». Είπε δε ο Ζωσιμάς: «Μην, αφήσεις, κυρία μου, τίποτα, που να μην το αναφέρεις, γιατί αφού σε ρώτησα γι' αυτά πρέπει να μου τα διηγηθείς όλα με κάθε λεπτομέρεια».

Εκείνη, δε του απάντησε: «Πίστευε, Αββά Ζωσιμά, ότι πέρασα 17 χρόνια σ' αυτή την έρημο παλεύοντας εναντίον των παραλόγων επιθυμιών μου, γιατί κάθε φορά που γεύομαι τροφή, επιθυμούσα τα κρέατα και τα ψάρια, που υπήρχαν στην Αίγυπτο, ως και το κρασί που μου άρεσκε, όταν ήμουν στον κόσμο. Ενώ εδώ, ούτε νερό είχα να πιώ και γι' αυτό υπόφερα φοβερά από την έλλειψή του. Επίσης μου ερχόταν η επιθυμία για τα αισχρά τραγούδια, που πάντοτε μ' αναστάτωνε και μ' έσπρωχνε για να τραγουδώ τα τραγούδια των δαιμόνων, που είχα μάθει. Αμέσως όμως, με δάκρυα στα μάτια και με κτυπήματα στο στήθος, έφερα στη σκέψη μου τη συμφωνία που υπόγραφα πηγαίνοντας στην έρημο. Παρευρισκόμουν νοερά μπροστά στην εικόνα της Παναγίας της Θεοτόκου, της αναδόχου μου και την παρακαλούσα με δάκρυα να διώξει τους λογισμούς, που βασάνιζαν την άθλια μου ψυχή. Όταν δε δάκρυζα πολλήν ώρα και κτυπούσα το στήθος μου, έβλεπα από παντού να λάμπει γύρω μου φως και από τότες, μετά την τρικυμία, βασίλευε ειρήνη μέσα μου».

«Τους λογισμούς δε που με ωθούσαν και πάλι στην πορνεία, πώς να σου τους διηγηθώ, Αββά; Μια φωτιά άναβε μέσα στην ταλαιπωρη καρδιά μου, που μ' εφλόγιζε ολόκληρη και ερέθιζε την επιθυμία της πορνείας. Αμέσως δε μόλις με πρόσβαλλε τέτοιος λογισμός, έπεφτα στη γη και έβρεχα με δάκρυα το έδαφος, επειδή νόμιζα ότι, αυτή που μου εγγυήθηκε, παρευρισκόταν ενώπιον μου, σαν προστάτης και μου επέβαλλε τιμωρίες για την παραβίαση».

«Δεν σηκωνόμουν από τη γη, έστω κι' αν περνούσε το εικοσιτετράωρο, μέχρις ότου το φως εκείνο, το γλυκό, έλαμπε γύρω μου και έδιωχνε τους λογισμούς που μ' ενοχλούσαν. Τα μάτια λοιπόν, της ψυχής μου είχα συνεχώς στραμμένα προς την εγγυήτριά μου, από την οποία ζητούσα να με βοηθήσει στο πέλαγος αυτό της ερήμου που βρισκόμουν. Πραγματικά είχα αυτή τη βοήθεια και έτσι πέρασα το διάστημα αυτό των δεκαεπτά χρόνων παλεύοντας εναντίων εκατομμυρίων κινδύνων. Από τότε δε μέχρι τώρα η Βοηθός μου παραστέκεται σ' όλα και με κάθε τρόπο με καθοδηγεί».

Είπε δε ο Ζωσιμάς σ' αυτή: 'Δεν βρέθηκες λοιπόν, σ' ανάγκη τροφής η ενδύματος;» Εκείνη δε του απάντησε: «Καθώς σου ανέφερα αφού ξόδεψα τα ψωμιά εκείνα, κατά την διάρκεια των δεκαεφτά χρόνων τρεφόμενα με βότανα και άλλα πράγματα που έβρισκα στην έρημο. Το ιμάτιο, που είχα, όταν πέρασα τον Ιορδάνη, καταστράφηκε κι' έτσι ένοιωθά πολύ κρύο την νύχτα και ζέστη τη μέρα. Τόσο δε καιρό καιόμουν από τη παγωνιά, ώστε πολλές φορές συνέβηκε να πέσω κάτω και να μείνω σχεδόν ακίνητη και αναισθητη, είχα δε να παλέψω εναντίον πολλών και ποικίλων συμφορών και ανήκουστων πειρασμών. Από τότε δε μέχρι σήμερα η ποικίλη δύναμη του Θεού διατηρούσε την αμαρτωλή ψυχή μου, και εννοώ τα διάφορα κακά, από τα οποία μ' εγλύτωσε ο Κύριος. Έχοντας δε σαν τροφή ανέξοδο την ελπίδα της σωτηρίας μου, τρεφόμενα και σκεπαζόμενα με τα λόγια του Θεού, που εξουσιάζει τα σύμπαντα, γιατί καθώς είπε «ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος».

«Επειδή δε ο Ζωσιμάς άκουσε ότι και αποφθέγματα από την Αγία Γραφή ανάφερε, τόσον από τον Μωυσή, όσο και από τον Ιώβ και από το βιβλίο των ψαλμών, της είπε: Διάβασες ώ κυρία μου, ψαλμούς η άλλα βιβλία;» Εκείνη δε, χαμογέλασε και είπε στο Γέροντα: «Πιστεψέ, άνθρωπέ μου, ότι δεν είδα άλλον άνθρωπό από τότε που πέρασα τον Ιορδάνη, εκτός από το δικό σου πρόσωπο, αλλά ούτε κανένα θηρίο η ζώο από τότε που κατοίκησα σ' αυτήν την έρημο. Επομένως δεν έμαθα καθόλου γράμματα, ούτε και άκουσα κανένα να ψάλλει η να διαβάσει. Αλλά ο λόγος του Θεού, που είναι ζωντανός και ενεργός, αυτός διδάσκει τον άνθρωπο. Ως εδώ τελειώνει η διήγησή μου. Τώρα δε σε εξορκίζω στον ενανθρωπήσαντα λόγο του Θεού να εύχεσαι για μένα την αμαρτωλή».

Αφού εκείνη είπε αυτά, ο Γέροντας βιάστηκε να βάλει μετάνοια, κρίζοντας δακρυσμένος:» Ευλογητός ο Θεός, ο Οποίος δημιούργησε μεγάλα και θαυμαστά, ένδοξα και εξάισια, των οποίων δεν υπάρχει αριθμός. Ευλογητός ο Θεός, ο Οποίος μου έδειξε όσα χαρίζεις σ' εκείνους που σε φοβούνται. Γιατί αλήθεια δεν εγκαταλείπεις Κύριε, εκείνους που Σε εκζητούν».

Η ΟΣΙΑ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΖΩΣΙΜΑ

Εκείνη δε, αφού έπιασε το Γέροντα, δεν τον άφησε να αποτελειώσει τη μετάνοια, αλλά είπε σ' αυτόν: «Όλ' αυτά που άκουσες, σε εξορκίζω στ' όνομα του Σωτήρα Ιησού Χριστού, του Θεού μας, να μη πεις σε κανένα μέχρι που να πεθάνω. Τώρα πήγαινε στο καλό και πάλι τον ερχόμενο χρόνο θα με δεις. Να κάμεις μόνο για τον Κύριο εκείνο που σου παραγγέλω, στις ιερές νηστείες του ερχόμενου χρόνου μην περάσεις τον Ιορδάνη, όπως ακριβώς υπάρχει συνήθεια να κάνουν στο Μοναστήρι».

«Απορούσε δε ο Ζωσιμάς ακούοντας, ότι και το κανόνα του Μοναστηριού γνώριζε και δεν έλεγε τίποτε άλλο, εκτός: «Δόξα τω Θεώ, ο Οποίος χαρίζει πολλά στους αγαπώντας Αυτόν». Εκείνη δε είπε: «Μείνε λοιπόν, Αββά Ζωσιμά, καθώς είπα στο Μοναστήρι, γιατί αν θελήσεις να βγεις, δεν θα σου γίνει καλό. Τη δε Μεγάλη Πέμπτη πάρε τη Θεία κοινωνία και έλα στο μέρος του Ιορδάνη, που πλησιάζει τις κατοικημένες περιοχές, για να έλθω εκεί να κοινωνήσω των ζωοποιών δώρων, γιατί από τότε που κοινωνήσα στο ναό του Προδρόμου, πριν περάσω τον Ιορδάνη δεν ξανακοινωνήσα. Γι' αυτό σε παρακαλώ, μην παρακούσεις στη παράκλησή μου, αλλά 'πωσδήποτε να μου φέρεις τα ζωοποιά αυτά Θεία Μυστήρια, την ώρα που ο Κύριος έκανε μέτοχους τους Μαθητές του τού Θείου Δείπνου. Εις δε τον Αββά Ιωάννη, τον ηγούμενο του Μοναστηριού, να πεις αυτά: «Πρόσεχε, αδελφέ, από τον εαυτό σου, και από τους μοναχούς του μοναστηριού, γιατί εκεί γίνονται μερικά πράγματα που θέλουν διόρθωση. Αλλά δεν θέλω να πεις τώρα αυτά, αλλ' όταν σου επιτρέψει ο Κύριος». Αυτά αφού είπε και ζήτησε από τον Γέροντα να προσεύχεται και γι' αυτή, αναχώρησε προς την έρημο. Ο δε Ζωσιμάς αφού γονάτισε και προσκύνησε τη γη, όπου ήταν τα ίχνη των ποδιών της, δόξασε τον Θεό και αφού τον ευχαρίστησε, επέστρεψε με σωματική και ψυχική αγαλλίαση δοξάζοντας και ευλογώντας Αυτόν. Αφού δε διαπέρασε πάλιν εκείνη την έρημο, έφτασε στο Μοναστήρι, τη μέρα που συνηθίζουν να επιστρέφουν αυτοί που μένουν σ' αυτό.

Ο ΖΩΣΙΜΑΣ ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Και καθ' όλο εκείνο το χρόνο, ο Γέροντας ησύχαζε, χωρίς να τολμά να πει σε κανένα τίποτα, απ' όσα είδε, παρακαλούσε μόνο από μέσα του το Θεό να του δείξει και πάλι το πρόσωπο που επιθυμούσε. Στεναχωριόταν δε και λυπόταν πάρα πολύ, όταν σκεφτόταν τη χρονική περίοδο, ήθελε δε, αν ήταν δυνατό, ο χρόνος να γινότανε μία μέρα. Όταν δε έφτασε η Κυριακή που θα άρχιζαν οι ιερές νηστείες, αμέσως μετά την καθιερωμένη ευχή, όλοι μεν οι άλλοι βγήκαν ψάλλοντες, αυτός όμως αρρώστησε και αναγκάστηκε να μείνει στο Μοναστήρι, οπότε θυμήθηκε την Οσία, που του είπε: «Αν θέλεις να βγεις, δεν θα σου γίνει καλό». Όταν δε πέρασαν λίγες μέρες ανέλαβε από την αρρώστεια και παρέμεινε το Μοναστήρι.

Ο ΖΩΣΙΜΑΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Όταν δε πάλιν οι μοναχοί επέστρεψαν και έφτασε η νύχτα του Μυστικού Δείπνου, έκαμε όσα τον διάταξε και αφού έβαλε σ' ένα μικρό ποτήρι το Άχραντο Σώμα και Αίμα του Χριστού, του Θεού μας, αναχώρησε πολύ πρωί, φέροντας μαζί του και μικρό καλάθι από φοίνικα και φακές βρεγμένες. Όταν δε έφτασε στον Ιορδάνη κάθησε στο χείλος του και περίμενε να έλθει η Οσία. Επειδή όμως καθυστερούσε να Έλθει η ιερή γυναίκα, ο Ζωσιμάς παρέμεινε άγρυπνος, βλέποντας προσεχτικά την έρημο και περιμένοντας να τη δει. Έλεγε δε από μέσα του ο Γέροντας καθισμένος: «Μήπως συνέβηκε τίποτε και την εμπόδισε να έλθει; Μήπως ήλθε και επειδή δεν με βρήκε επέστρεψε;»

Αφού είπε αυτά και δάκρυσε και αναστέναξε κα αφού σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, παρακάλεσε τον Θεό, λέγοντας: «Δέσποτα και πάλι επέτρεψε να δω εκείνο που πεθυμούσα κι' έτσι να μη φύγω άπρακτος, ελεγχόμενος από τις αμαρτίες μου». Ενώ όμως προσευχόταν και έλεγε αυτά κλαίοντας, παρέπεσε σ' άλλο λογισμό, λέγοντας από μέσα του: «Όταν έλθει, πως θα περάσει τον Ιορδάνη και να έλθει κοντά μου, αφού δεν υπάρχει πλοίο; Αλοίμονο τότε σε μένα τον ανάξιο και ελεεινό, που θα στερηθώ τέτοιου καλού, να λάβω την ευχήν της Οσίας».

Η ΟΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΑ

Ενώ όμως, ο Γέροντας συλλογιζότανε αυτά, ιδού έφτασε και η Οσία γυναίκα, που στάθηκε στο απέναντι μέρος του ποταμού, απ' όπου ερχόταν. Τότε ο Ζωσιμάς στάθηκε όρθιος χαίροντας και δοξάζοντας τον Θεό.

Αλλά συνέχιζε να παλεύει με το λογισμό, πως δηλαδή θα περνούσε τον ποταμό, οπότε βλέπει αυτήν να κάμει το σημείο του Σταυρού (αν και ήταν νύκτα, όμως έφεγγε, γιατί ήταν πανσέληνος) και αφού περπάτησε πάνω στο νερό ήλθε κοντά του. Μόλις δε εκείνος πήγε να βάλει μετάνοια, εκείνη τον εμπόδισε λέγοντας: «Τι κάμνεις Αββά, θέλεις να βάλεις μετάνοια, εσύ που είσαι ιερέας και μάλιστα κρατάς τα Θεία Δώρα;» Εκείνος υπάκουσε και τότε η Οσία του είπε:

«Ευλόγησε , Πάτερ, ευλόγησε». Ο δε Γέροντας τρέμοντας και θαυμάζοντας και το τέτοιο θέαμα, αποκρίθηκε σ' αυτήν: «Πραγματικά είναι αληθινός ο Θεός, λέγοντας ότι μπορούμε να ομοιωθούμε μαζί Του, φτάνει να θελήσουμε να καθαρίσουμε τους εαυτούς μας. Δόξα σοι Χριστέ, ο Θεός μας, ο Οποίος δεν στέρησες το έλεός σου από μένα το δούλο σου. Δόξα σοι Χριστέ, ο Θεός μας, ο Οποίος μου φανέρωσες μέσω αυτής της δούλης Σου, πόσον απέχω από την τελειότητά».

Ενώ έλεγε αυτά η γυναίκα ζήτησε να πει το «Πιστεύω» και το «Πάτερ ημών» και όταν τέλειωσε τον ασπάστηκε κατά τη μοναχική συνήθεια και μετάλαβε των Ζωοποιών Μυστηρίων. Αφού δε σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα κα είπε: «Νυν απολύεις την δούλην Σου, Δέσποτα κατά το ρήμα σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν Σου».

Τότε λέει στον Γέροντα: «Συγχώρησέ με, Αββά, και εκπλήρωσε μου και άλλην επιθυμίαν. Να γυρίσεις τώρα με τη βοήθεια του Θεού στο Μοναστήρι και τον ερχόμενο χρόνο να έλθεις και πάλι σ' εκείνο τον χείμαρρο, όπου με συνάντησες την πρώτη φορά. Να έλθεις οπωσδήποτε και θα με δεις καθώς θέλει ο Κύριος». Ο δε Ζωσιμάς της αποκρίθηκε: «Μακάρι να ήμουν άγιος από τώρα να σε ακολουθήσω και να βλέπω παντοτεινά το τίμιό Σου πρόσωπο. Αλλά πάρε και φάε από τη λιγη αυτή τροφή που σου έφερα». Και λέγοντας αυτά, της έδωσε το μικρό καλάθι που κρατούσε. Η δε γυναίκα, αφού πήρε με τα άκρα των δακτύλων της τρεις κόκκους φακής, τους έβαλε στο στόμα της λέγοντας: «Είναι αρκετή η χάρη του Αγίου Πνεύματος, να συντηρεί και να φυλάει την ουσία της ψυχής καθαρή». Και αφού είπε αυτά, στράφηκε προς τον Γέροντα και του ζήτησε να προσεύχεται στον Κύριο γι' αυτή την αμαρτωλή. Ο Γέροντας άγγιξε τότε τα πόδια της Οσίας και αφού προσευχήθηκε με δάκρυα και στεναγμούς, την άφησε να φύγει, γιατί δεν τολμούσε να κρατήσει περισσότερο την

ακράτητη. Η δε Οσία, αφού έκαμνε και πάλι το σημείο του Σταυρού, περπάτησε πάνω στο νερό του ποταμού, όπως και προηγουμένως και τον διαπέρασε. Ο δε Γέροντας γύρισε πίσω με πολύ χαρά και φόβο συγχρόνως, αλλά περιγελούσε τον εαυτό του, γιατί δεν ρώτησε να μάθει τα' όνομα της Οσίας, έλπιζε όμως να το πετύχει τον ερχόμενο χρόνο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Όταν δε πέρασε ο χρόνος, ο Ζωσιμάς ήλθε πάλι στην έρημο κα πήγε να δει εκείνο το παράδοξο θέαμα. Αφού περπάτησε όλο το δρόμο και έφτασε στο τόπο που ζητούσε κοίταξε δεξιά, και αριστερά, προσπαθώντας να συλλάβει σαν έμπειρος κυνηγός το θήραμά του. Επειδή όμως δεν έβλεπε πουθενά τίποτα να κινείται άρχισε να κλαίει πικρά και αφού σήκωσε το βλέμμα ψηλά προσευχήθηκε λέγοντας: «Δείξε, μου Δέσποτα το θησαυρό, δηλαδή τον επίγειο Άγγελο, του οποίου ο κόσμος δεν είναι άξιος». Και ενώ ευχόταν αυτά, έφτασε στο γνωστό τόπο, όπου βρήκε την Οσία νεκρή με σταυρωμένα τα χέρια και στραμμένη προς την ανατολή και αφού Έτρεξε κοντά της έπλυνε τα πόδια με τα δάκρυά του, γιατί δεν τολμούσε σε κανένα άλλο μέρος να την αγγίξει.

Αφού λοιπόν δάκρυσε αρκετά και είπε τους κατάλληλους ψαλμούς, ανέπεμψε επιτάφια ευχή κα είπε από μέσα του: «Μήπως πρέπει να θάψω το λείψανο της Οσίας; Ή μήπως όχι, γιατί δεν της αρέσει αυτό;», Και ενώ σκεφτόταν αυτά, είδε κοντά στην κεφαλή της χαραγμένες στη γη λέξεις: «Αββά Ζωσιμά, θάψε σ' αυτό τον τόπο το λείψανο της Μαρίας και προσευχήσου στο Θεό για μένα, που πέθανα το μήνα Φαρμαιθι (Απρίλιο), την πρώτη εκείνη νύκτα του σωτηρίου Πάθους, κατά την οποία κοινώνησα». Όταν ο Γέροντας τα διάβασε, χάρηκε που έμαθε το όνομα της Οσίας και έμαθε ότι μόλις κοινώνησε τα Θεία

Μυστήρια ήλθε σ' αυτό το μέρος για να περπατήσει, με πολύ κόπο, η Μαρία τον κάλυψε σε μιάν ώρα και αμέσως μετά παρέδωσε τη ψυχή της στο Θεό.

Η ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΗΣ

Δοξάζοντας δε το Θεό και βρέχοντας το σώμα της Μαρίας με δάκρυα είπε από μέσα του: «Είναι ώρα πετεινέ Ζωσιμά, να εκτελέσεις τη διαταγή, αλλά πως θα βγάλεις, ταλαίπωρε, λάκκο, χωρίς να έχεις κανένα μέσο στα χέρια σου;» Και αφού είπε αυτά, είδε πιο πέρα ένα μικρό ξύλο πεταμένο στη γη, που αφού το πήρε άρχισε να σκάβει. Επειδή όμως το έδαφος ήταν σκληρό δεν σκαβότανε, έτσι ο Γέροντας υπόφερε κοπιάζοντας και ιδρώνοντας. Μια στιγμή αναστέναξε από τα βάθη της καρδιάς του και αφού σήκωσε το πρόσωπο, είδε ένα μεγάλο λιοντάρι να στέκει δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλύφει τα ίχνη της.

Αυτός μόλις είδε το θηρίο, τρόμαξε από φόβο αλλ' όταν θυμήθηκε τα λόγια της Οσίας, που είπε ότι ουδέποτε είδε θηρίο, έκαμε το σημείο του Σταυρού και πίστεψε ότι η δύναμη της Οσίας θα τον προφυλάξει από κάθε κίνδυνο. Το δε λιοντάρι αφού ήλθε κοντά στον Γέροντα τον έγλυφε στα πόδια. Τότε ο Ζωσιμάς αφού στράφηκε σ' αυτό είπε: «Επειδή ω θηρίο, η Μεγάλη επέτρεψε να ταφεί το λείψανό της και επειδή εγώ είμαι γέρος και δεν μπορώ να σκάψω λάκκο (αλλ' ούτε και κανένα εργαλείο κατάλληλο έχω, γι' αυτό το σκοπό, και ούτε μπορώ να επιστρέψω και να το φέρω εξ' αιτίας της μεγάλης απόστασης), άνοιξε εσύ το

λάκκο με τα νύχια σου, για να αποδώσουμε στη γη το λείψανο της Οσίας». Αμέσως μετά τα λόγια του Γέροντα, το λιοντάρι έσκαψε με τα μπροστινά του πόδια λάκκο, όσο χρειαζόταν για τη ταφή του σώματος.

Ο Γέροντας, αφού και πάλι έπλυνε με δάκρυα τα πόδια της Οσίας και αφού την παρακάλεσε πολύ να πρεσβεύει προς τον Θεό υπέρ πάντων σκέπασε το σώμα με χώμα, ενώ παρευρισκόταν και το λιοντάρι. Κάλυψε δε το σώμα της Οσίας μ' εκείνο το σχισμένο ιμάτιο, που της είχε ρίξει από πίσω της ο Ζωσιμάς τη πρώτη φορά ου τη συνάντησε και από τότε η Μαρία κάλυπτε μ' αυτό ορισμένα μέρη του σώματός της.

Ύστερα αναχώρησαν και οι δυό, και το μεν λιοντάρι προχώρησε σαν πρόβατο στο εσωτερικό της ερήμου, ο δε Ζωσιμάς γύρισε πίσω στο Μοναστήρι ευλογώντας και δοξάζοντας το Θεό, διηγήθηκε δε όλα στους μοναχούς, χωρίς ν' αποκρύψει τίποτα, απ' όσα είδε κι' άκουσε. Εκείνοι δε όταν άκουσαν αυτά τα μεγαλεία του Θεού, υπερθαύμασαν και με πολύ φόβο και πόθο τηρούσαν τη μνήμη της Οσίας. Ο δε ηγούμενος Ιωάννης, αφού ερεύνησε και βρήκε σύμφωνα με τα λόγια της Οσίας μερικά σφάλματα στο μοναστήρι, φρόντισε και τα διόρθωσε, για να μη βγει και σ' αυτό το θέμα άχρηστος ή μάταιος ο λόγος της Οσίας. Στο μοναστήρι δε τούτο πέθανε και ο Αββάς Ζωσιμάς, σε ηλικία 100 χρονών.

Ορθόδοξον Ίδρυμα "Απόστολος Βαρνάβας"